

Теповски. Но щомъ двама се обичатъ, азъ мисля.

Дѣла. Нека се обичатъ. Тогава какъ се обичахме и бѣхме тъй чисти, чисти.

Тепавски. Да . . . юношитѣ могатъ да бждатъ чисти, защото тогава живѣятъ съ мечти, но послѣ, когато отрасне човѣкъ, когато узрѣй — той иска, той дири —

Дѣла. (Прѣсича го). У тебъ азъ дири оня юношъ. Ти свѣтишъ въ душата ми, като изтърванъ лхчъ въ тъмна нощъ, и бихъ искала за винаги, вѣчно да бждешъ моя блѣнъ, моя недосънуванъ сънъ !

Тепавски. (Пакъ се приближава, хваща едната ѝ ржка). Така може ли ?

Дѣла. (Съ трепетъ). може.

Тепавски. Добрѣ. Азъ само ще ти вземамъ ржцѣтъ.

Дѣла. И ще ме гледашъ. Погледа е чисто нѣщо. Нѣма по сладко нѣщо отъ погледа. Погледа, въ погледа азъ усѣщамъ такова безкрайно удоволствие, такъвъ унесъ !

Тепавски. (Треперяйки.) Добрѣ, азъ ще те гледамъ, само ще те гледамъ и ще стискамъ ржката ти ! Нали, Дѣла, нали, моя мечта !

Дѣла. (Прѣданна.) Да Жоржъ ! Да ! И ще ходимъ на разходка и ще си кжсаме цвѣтя и ще пѣеме дуеть !

Тепавски. Добрѣ, Дѣла ! Оня хубавъ дуеть :
„Я въ новъ прѣдъ тобою стою !

Кжсо мълчание !

Тепавски. Дѣла !

Дѣла. Какво Жоржъ !